

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου, καὶ τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Δομνίκης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Τῆς ψυχῆς τὴν ἀκρόπολιν, λογισμῶν οὐ κατέσεισαν, προσβολαὶ Μακάριε, σὺ γὰρ ἔπαλξιν, ὥσπερ τὴν σὴν προβαλλόμενος, στερέμνιον ἄσκησιν, διετήρησας σαυτόν, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἀπαράτρωτον, ἀπήμαντον ὄλωσ, καὶ παρέστης, τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων, νικητικῶς στεφανούμενος.

Οὐχ ὁδοῦ μῆκος ἴσχυσεν, οὐδὲ τόπων δυσχέρεια, παραλύσαι Ὅσιε τὸ διάπυρον, τῆς πρὸς Θεὸν ἐκδημίας σου, κακεῖ γὰρ γενόμενος, καὶ τοῖς τόποις εὐφρανθεῖς, οὗ οἱ πόδες ἐπάτησαν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, οὐκ ἠμέλησας ὄλωσ, εἰμὴ φθάσης, δι' ἀσκήσεως καὶ πονων, καὶ πρὸς Σιών τὴν οὐράνιον.

Τὸν ἐγκάρδιον ἔρωτα, ὑποφαίνων τοῖς δάκρυσιν, κατανύζει Ἐνδοξε, γῆν κατέβρεχες, καὶ ταῖς θριξὶν ἐναπέματτες, Χριστοῦ ὑποπόδιον, ἐννοῶν τε καὶ αὐτόν, ὡς παρόντα καὶ βλέποντα, ὄν ἐπόθησας, καὶ ἰχνῶν ἐπελάβου διανοίας, θεωρίαις θειοτάταις, τὴν σὴν ψυχὴν ἀυγαζόμενος.

Ἔτερα τῆς Ἁγίας

Ἐδωκας Σημείωσιν

Ἐκ Δυσμῶν ἀνέτειλας, πρὸς τὴν Ἐφῶν πανόλβιε, ὡς ἀστήρ φαεινότατος, ἀκτίσιν ἀστράπτουσα, τῶν σῶν ἐναρέτων, πράξεων Ὁσία, καὶ κατεφώτισας πιστῶν, τὰς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου, διὸ σὲ μακαρίζομεν, καὶ τὴν σὴν μνήμην γεραίρομεν, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες, τὸν σεπτῶς σὲ δοξάσαντα.

Τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως, ὧ Δομνίκα πανεύφημε, αὐτῷ ἠκολούθησας ἀπαρνησαμένη, ἐπίκηρον δόξαν, καὶ τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονάς, καὶ πᾶσαν βίου ἄλλην ἀπόλαυσιν, διὸ σὲ εἰσώκισατο, εἰς φωτεινότατον θάλαμον, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πάθη τοῦ Κυρίου σου, καὶ Ποιητοῦ ἀναπλάττουσα, ἐν αὐτῇ ἀναδέδειξαι, τοῦ Λόγου ὡς ποίημα, λογικὸν Παρθένε, καὶ διὰ τοῦ Λόγου, ἐπαιδαγώγησας παθῶν, τῆς ἀλογίας τὰ παρεκκλίματα, διὸ καὶ καθ' ὁμοίωσιν, εὐθυποροῦσα ἀοίδιμε, ἀληθὲς καὶ ἀκίβδηλον, τοῦ Θεοῦ ὄφθης ἄγαλμα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Ὁ περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ρεῖθρα περιβάλλεται σήμερον τὰ Ἰορδάνια, καὶ τὴν ἐμὴν καθαίρεται κάθαρσιν, ὁ τοῦ κόσμου αἴρων τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ συγγενοῦς ἄνωθεν μαρτυρεῖται Πνεύματος, Υἱὸς μονογενῆς ὑπάρχων τοῦ ὑψίστου Πατρὸς. Πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ ἐπιφανεῖς καὶ σώσας ἡμᾶς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαὶ

Τὸ φωτιστικόν, καὶ φωτίζον τοὺς ἀνθρώπους, φῶς αὐτολαμπές, σὺ ὑπάρχων Ἰησοῦ μου, ἐν ρεῖθροις, Ἰορδάνου, βαπτισθεῖς ὄλωσ ἔλαμψας, φῶς τὸ ὁμοούσιον Πατρὶ σου, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ κτίσις φωτισθεῖσα, Χριστέ κράζει σοί, Εὐλογημένος ὁ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω.

Ὡς διὰ σαρκὸς, κορεσθῆναι θείας δόξης, δεῦτε νοητῶς, καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ τὸν Χριστὸν ἰδόντες, ἐν σαρκὶ βαπτιζόμενοι, τὴν τε τοῦ δολίου διαθλῶντα, κάραν εὐφυῶς ὑμνολογοῦντες, αὐτῷ κράζομεν. Εὐλογημένος ὁ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καὶ σοί Ἰορδάνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Νᾶμα ζωτικόν, σὺ ποτίζεις Ἰησοῦ μου, ἐν τῷ ποταμῷ, Ἰορδάνη εὐσπλαγχνία, ἡμᾶς τοὺς ἐκκαέντας, σοῦ τῇ δίψει φιλάνθρωπε, ὅθεν ποτισθέντες ἐκ πηγῆς σου, τῆς ἀθανάτου καὶ φωσφόρου, Χριστὲ ψάλλομεν. Εὐλογημένοι οἱ φανεῖς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοί.

Δόξα... Καὶ νύν... ᾠχος β'

Ἐν Ἰορδάνη ποταμῷ ἰδὼν σὲ ὁ Ἰωάννης πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον, ἔλεγε Χριστὲ ὁ Θεός. Τί πρὸς τὸν δοῦλον παραγέγονας, ῥύπον μὴ ἔχων Κύριε; εἰς ὄνομα δὲ τίνος σὲ βαπτίσω; Πατρός; ἀλλὰ τοῦτον φέρεις ἐν σεαυτῷ. Υἱοῦ; ἀλλ' αὐτὸς ὑπάρχεις ὁ σαρκωθεῖς. Πνεύματος Ἁγίου; καὶ τοῦτο οἶδας διδόναι τοῖς πιστοῖς διὰ στόματος. Ὁ ἐπιφανεῖς Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς ᾠχος α'

Ἐν Ἰορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις, τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ προσεμαρτύρει σοί, ἀγαπητὸν σὲ Υἱὸν ὀνομάζουσα, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἵδει περιστεράς, ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανεῖς Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δόξα σοί.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα ᾠχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, ἐν Ἰορδάνη ποταμῷ, διαβιβάζων τὸν λαόν, καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν κιβωτόν, ἐσκιαγράφει τὴν μέλλουσαν εὐεργεσίαν, εἰκόνα γὰρ ἡμῖν ἀναμορφώσεως, καὶ τύπον ἀψευδῆ ἀναγεννήσεως, ἡ μυστικὴ διάβασις τῶν δύο, σκιαγραφεῖ ἐν τῷ Πνεύματι. Χριστὸς ἐφάνη, ἐν Ἰορδάνη, ἀγιαῖσαι τὰ ὕδατα.

Δόξα... Καὶ νύν... Τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ᾠχος πλ. δ'

Αὐλῶν ποιμενικῶν

Βαπτίζεται Χριστός, ὁ τὸν κόσμον φωτίζων, ἐξ ὕψους ὁ Πατήρ, ἐμαρτύρησε λέγων. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε. Οὗτός ἐστιν ὁ φωτίζων τὴν οἰκουμένην, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ, ὁ βαπτισθεὶς καὶ ἰσώσας ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καὶ νύν... Τὸ αὐτὸ

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ὁσίου

Ὦδὴ α' ᾠχος δ'

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Ἀνοίξει τοῦ στόματος, δούναί μοι χάριν ἰκέτευσον, σοφίας Γεώργιε, τὴν ἀπαρχὴν Ἰησοῦ, ὅπως ἄσω σου, τὴν μνήμην κατ' ἀξίαν, ὁ ἄμουσος ἄσμασι, θεῖοις γηθόμενος.

Ἐν γῇ πεπολίτευσαι, ὡς πὲρ ἀσώματος Μέγιστε, συνήφθης ἐντεῦθεν δέ, τῶν Ἀσωμάτων χοροῖς, τῷ ποιήσαντι, ὠδαῖς ἐν τρισαγίοις, μέλπων καὶ δεχόμενος, τούτου τὴν ἐλλάμψιν.

Τοῦ κόσμου ἠλόγησας, ὑπερκοσμίοις ἐννοίαις σου, ἀσκήσας ἐν κόσμῳ δέ, ὅπου ἐστράφη Χριστός, ἐξεδήμησας, ἀκήρατον πρὸς κόσμον, χοροῖς συναπτόμενος, τῶν πρωτοτόκων Σοφέ.

Θεοτοκίον

Ἀνοίξας τὸ στόμα μου, Ἄγνη προήρημαι μέλψαι σε, Σοφίαν τὴν τέξασαν, τὴν ἐνυπόστατον, ἀλλ' ὡς

ἀναγνος, τὴν Πάναγνον ὡς θέμις, ὑμνῆσαι μὴ σθένων σε, αἰτῶ βοήθειαν.

Κανὼν τῆς Ὁσίας, οὔ ἢ ἀκροστιχίς.

Τὴν καλλίπαιδα νὺν γεραίρω Δομνίκαν. Ἰωσήφ

Ὦδὴ α' Ἦχος β'

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Τῷ ἐνθέῳ πόθῳ τὴν ψυχὴν, Ἐνδοξε πτερώσασα, τῶν σαρκικῶν θηράτρων ὑπερίπτασο, διὸ ἱκετεύω σε, θηρευθέντα με, ταῖς παγίσι τοῦ ὄφεως, σοῦ ταῖς ἱκεσίαις, πάνσεμνε Δομνίκα ἀπολύτρωσαι.

Ἠκολούθεις χαίρουσα Χριστῷ, τούτου ἀνιχνεύουσα, τὴν Ἱερὰν νομοθεσίαν Πάνσεμνε, καὶ Παρθένων τάγμασι, συνηρίθμησαι, ὡς παρθένος καὶ ἄμωμος, ὅθεν σὲ τιμῶμεν, πίστει συνελθόντες Ἀξιόγαστε.

Νυσταγμὸν κακίας οὐδαμῶς, Ἐνδοξε νυστάζουσα, ἐπαγρυπνεῖς ταῖς φωταυγέσι πράξεις, καὶ πρὸς φῶς ἀνέσπερον, ἐξεδήμησας, ταῖς ἐκεῖθεν λαμπρότησι, περιχεομένη, καὶ φωταγωγοῦσα τοὺς ὑμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Καὶ πρὸ τόκου ἄφθορος ἀγνή, καὶ μετὰ τὴν κύησιν Μήτηρ Θεοῦ, ὑπερφυῶς διέμεινας, ὅθεν σὲ ποθήσασα, θεῖῳ Πνεύματι, ἢ Δομνίκα ὀπίσω σου, ἄφθορος προσήχθη, τῷ Παμβασιλεῖ Υἱῷ σου, Ἄχραντε.

Τοῦ Ὁσίου

Ὦδὴ γ'

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθορος πηγὴ, Θίασον συγκροτήσαντας πνεῦμα τικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Λουόμενος δάκρυσιν οἰκείοις, ἰλύος τὴν σάρκα κοσμικῆς, ἐκάθηρας καὶ ρεύμασιν, ὡς ποταμίοις τούτοις δέ, τὴν τῶν δαιμόνων σύρροιαν, ἀσκητικῶς κατεπόντισας.

Ὁσίως ἀμέμπτως καὶ δικαίως, τὸν βίον διέπρεψας σοφέ, πρὸς δὲ καὶ πόνοις χρώμενος, ἀσκητικοῖς τὴν ἄπονον, διαγωγὴν κεκλήρωσαι, θεομακάριστε Γεώργιε.

Ἄλως θεῖῳ ἔρωτι Παμμάκαρ, τῶν τόπων ἁγίων τῆς Σιών, πρὸς τούτους ἐπεδήμησας, κακεῖ διαμεμένη κας, ἕως θανάτου πάνσοφε πέζων πόνοις τὴν σάρκα σου.

Θεοτοκίον

Τὸν σὸν ὑμνολόγον ἐπαικότα, ἀσύγγνωστα Κόρη πρὸς ὀδόν, τῆς μετανοίας ἴθυνον, τὸν Λόγον ἢ κύησασα, τοῦ κόσμου τὸν καθαίροντα, τὰς ἀμαρτίας Θεόνυμφε.

Τῆς Ὁσίας

Ἐξήνηθησεν ἢ ἔρημος

Πλωτήρας θαλαττεύοντας, διεσώσω ἔλαιον, μέτ' εὐλογίας πέμπουσα, τὴ θαλάσση καὶ μεταβάλλουσα, εἰς γαλήνην Δομνίκα τὸ κλυδώνιον.

Ἀύλοις λαμπομένην σε, φρυκτωρίαις, Ἄγγελος, φωτοειδῆς ἐμήνυσεν, Ἱεράρχη ἐπιδημήσασαν, Βασιλίδα πρὸς πόλιν θεῖῳ νεύματι.

Ἰστῖω πτερουμένη, τῆς ἐγκρατείας ἔφθασας, τῆς ἀπαθείας Ἐνδοξε, τοὺς λιμένας, λιμὴν τε γέγονας, τοῖς εἰς βάθη κακίας ὀλισθήσασι.

Θεοτοκίον

Δυνάμωσον Πανάχραντε, τὸ ἀσθενές μου δύναμιν, ἢ τοῦ Ὑψίστου τέξασα, τὴν τὸ εἶναι πᾶσι

παρέχουσαν, και Δομνίκης τὴν μνήμην μεγαλύνασαν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν Ἐθνῶν στερεῦσά σου, Ἐκκλησία τὴ παρουσία σου, ἐν ἡ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου».

Κάθισμα τῆς Ὁσίας

ᾠδὸς δ'

Ταχὺ προκατάλαβε

Τὴν σάρκα ἐσταύρωσας, σὺν τοῖς παθήμασι, καὶ πᾶσαν τὴν ἔφεσιν, πρὸς Χριστὸν ἔσχηκας, Δομνίκα Νυμφίον τὸν σόν, ἄφθαρτον διὰ τοῦτο, ἐκομίσω τὸ στέφος, καὶ Ἀγγέλων χορείαις, ἠριθμῆθης Ὁσία, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον

Τὰ ρεῖθρα ἡγίασας τὰ Ἰορδάνια, τὸ κράτος συνέτριψας τῆς ἀμαρτίας, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὑπέκλινας τὴ παλάμη, σεαυτὸν τοῦ Προδρόμου, καὶ ἔσωσας ἐκ τῆς πλάνης, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, διὸ σε ἰκετεύομεν. Σῶσον τὸν κόσμον σου.

Τοῦ Ὁσίου

ᾠδὸς δ'

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τὴ ἀκηράτω παλάμη καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστὲ τὴ δυνάμει σου».

Ταῖς νηστείαις ὡς σιτίοις, φιλοτίμως τρεφόμενος, τὴν ψυχὴν σου Μάκαρ, νῦν εὐφραινομένην παρέστησας, τῷ Ποιητῇ τῶν ἀπάντων συγκαλέσαντι, πρὸς τὴν ἄνω σε, θεῖαν τρυφὴν ἀγαλλόμενον.

Οὐρανὸς τις ἀνεφάνης, τοῖς πρακτέοις ὡς ἄστρασι, κατηγλαϊσμένος, φέρων ὡς φωσφόρον τὸν Κύριον, τὴν σὴν ψυχὴν ὡς σελήνην καταυγάζοντα, καὶ δεικνύοντα, τῆς παρ' αὐτῷ δόξης μέτοχον.

Ὁ Δεσπότης οὐρανόθεν, δι' ἡμᾶς κατερχόμενος, τὴν Σιών εὐρίσκει, θεῖον ἀληθῶς εὐναστήριον, ἢ ἐνσκηνώσας σὺ πόθῳ, ὥσπερ κλίμακι, πρὸς τὴν ἄνω ἀνῆλθες, Σιών ταύτη χρώμενος.

Θεοτοκίον

Ὁ καθήμενος ἐν κόλποις, αἰδίως τοῦ Φύσαντος, σαῖς ὠλέναις ὄφθη, νῦν ἀπεριγράπτως καθήμενος, τὴν Τετοκυῖάν σε δείξας μετὰ γέννησιν, ἀειπάρθενον, καὶ ἀληθῶς ἀδιάφθορον.

Τῆς Ὁσίας

Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου

Ἀπήστραψας, φωτισμὸν ἱαμάτων διώκουσα, παθῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, πάντας δὲ ἐφώτισας, τοὺς εὐσεβῶς σοὶ Δομνίκα προσπελάζοντας.

Νυμφίος σε, Βασιλεὺς ἐπουράνιος Ἐνδοξε, δοξάζει ἐνώπιον, τοῦ ἐπὶ γῆς βασιλεύοντος, καταπληττομένου σου, τὸν ἀκηλίδωτον βίον καὶ τὰ θαύματα.

Ἐπίκουρος, τῶν εὐχῶν σου ὑπάρχων ὁ Κύριος, σαφῶς προσημαίνει σοί, τόπον ἐν ᾧ φροντιστήριον, ἡγείρας, τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας Δομνίκα ἀπελάσασα.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως, τοὺς χιτῶνας Ἀδὰμ ἐξεδύσατο, τὴ θεῖα γεννήσει σου, καὶ τὴν στολὴν ἡμφιάσατο, μόνος ἦν ἐξύφανεν, ἐν τῇ γαστρὶ σου ὁ Λόγος σωματούμενος

Τοῦ Ὁσίου

ᾠδὸς ε'

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τὴ θεῖα δόξῃ σου, σὺ γὰρ ἀπειρόγα με Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ

πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον, Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν Εἰρήνην βραβεύουσα».

Ἐξέστησαν Ἄγγελοι, καὶ πᾶς Ὅσιων σύλλογος, ὄντως τὸ ἀνένδοτον τῶν πόνων, τῶν σῶν ὀρῶντες, καὶ τὸ τοῦ βίου σκληρόν, σὺ γὰρ ὥσπερ ἄψυχος πονῶν, λίθος διετέλεσας, ἀρετῶν, πρὸς κατόρθωσιν.

Εἰς πᾶσαν ἐξέλαμψεν, ἰδοὺ ψυχὴν ὁ Μέγιστος, πάντας ἐμπιπλῶν φωτοχυσίας, καὶ σκοτομήνης ἐλευθερῶν τῶν παθῶν, ὥσπερ καθαρῶτατος καὶ νῦν, ἥλιος κινούμενος, τὴν σωτήριον κίνησιν.

Πατρίδος ἐξένωσαι, τῆς σῆς σοφῆ Γεώργιε, ὑπὲρ τοὺς προσήκοντας τῷ βίῳ, Χριστὸν φιλήσας, τὸν ξενωθέντα βροτοῖς, ὅθεν ἐχημάτισας αὐτοῦ, ἄξιος τῆς ἄνωθεν, ἀξιούμενος χάριτος.

Θεοτοκίον

Ὁραίωσας ἄχραντε, σὺ τῶν βροτῶν τὸ πλήρωμα, σὺ γὰρ ἀνεδείχθης πλατυτέρα, τοῦ οὐρανοῦ, κύτους τεκοῦσα Θεόν, Λόγον ὡσεὶ δέρριν οὐρανοῦς, Κόρη τὸν ἐκτείναντα, καὶ βροτοὺς διαπλάσαντα.

Τῆς Ὁσίας

Ὁ τοῦ φωτὸς Χορηγὸς

Γεωπονήσασα, καὶ τῷ ἀρότρῳ τῶν εὐχῶν τέμνουσα, τὴν ψυχικὴν, αὐλακα πολύχουν, ἐδρέψω τὸν καρπὸν, θείαις ἀποθήκαις, Ἄγνη συντηρούμενον.

Ἐπιφωτίζουσα, τὸν καθαρὸν σου λογισμὸν ἐβλεπες, τοῦ πανουργοῦ, Πνεύματος δυνάμει, τὰ πόρρω ὡς ἐγγύς, καὶ τῶν ἐσομένων, προλέγεις τὴν ἔκβασιν.

Ῥώμη τοῦ Πνεύματος, Ἱερουργὸς σὲ τελειοῖ χρίσματι, θεουργικῶ, τῆς διακονίας, ποιμαίνειν Ἱεράς, ψυχὰς ἐγκελεύων, Δομνίκα θεόσοφε.

Θεοτοκίον

Ἄγιον Κύριον, Κυριοτόκε τοῦ παντὸς τέτοκας, ὃν ἐκ ψυχῆς, Δομνίκα ποθοῦσα, παθῶν φθοροποιῶν, κατακυριεύει, Παρθένε ὑμνοῦσά σε.

Τοῦ Ὁσίου

Ὡδὴ ς'

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφῆτης Ἰωνάς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι,, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων».

Ἐβόησας, πρὸς Θεὸν ἀεναίσις σὺν δάκρυσιν, καὶ τοῦ βίου, ὡς ἐκ κήτους δεινοῦ σὲ διέσωσε, πρὸς τὰς ἀκυμάντους, καὶ ἀείρους πηγὰς τῆς Θεώσεως.

Τετράγωνον, ἀρετῶν ὁ χορὸς σε, κατέστησε, τεῖχος Μάκαρ, νοουμένων ἐχθρῶν μὴ πτοούμενον, τὰς ἀκροβολίσσεις, ὡς στερρὸς γὰρ νικᾷς τὸν πειράζοντα.

Ὡς πρόβατον, Χοζεβὰ τῷ σεμνείῳ προσέδραμες, τὴ δὲ πράξει, βακτηρία καθάπερ χρησάμενος, πρὸς, Ἐδέμ ἰθύνεις, τὰ αὐτῷ ἐνοικούμενα πρόβατα.

Θεοτοκίον

Ἐσκήνωσεν, ὡς βροτὸς ἐν νυδύϊ σου Κύριος, τὸν βροτὸν με, τῶν ἀδθίτων σκηνῶν ἀξιούμενος, παρορῶν μου πράξεις, τὰς ἀθέσμους Ἄγνη καὶ τὰ πταισμάτα.

Τῆς Ὁσίας

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Ἱερὸν προφητεῖον ἀνήγειρας, θεῖου Ζαχαρίου Προφήτου θεόφρονος, μεθ' οὗ ναὸν εἰς ἅγιον, συγχορεύεις Δομνίκα θεόσοφε.

Ῥεῖθρον ὄφθης ἰάσεων ἀφθονον, πλύνουσα φλογμὸν παθημάτων καὶ βρύουσα, ἀγιασμὸν σωτήριον,

κυριώνυμε Κόρη Θεόνυμφε.

Ὡς καλὴν ὡς ὠραίαν ὡς ἔντιμον, ὡς τῆς παρθενίας αὐγαῖς διαλάμπουσαν, σὲ ὁ νυμφίος Κύριος, ἑαυτῷ συνεισάγει Ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον

Δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ ἐχρημάτισε, βρέφος ὁ Παντέλειος ἀνακαινίζων με, καὶ παλαιωθέντα πάθεσι, διὰ σοῦ Παναγία Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς Ἰηχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον τῆ οἰκουμένη, καὶ τὸ φῶς σου Κύριε, ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἐν ἐπιγνώσει ὑμνούντάς σε. Ἰηλθες ἐφάνης τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Συναξάριον

Τῆ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Δομνίκης.

Στίχοι

- Λιποῦσα τὴν γῆν οὐρανόφρων Δομνίκα,
- Εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ὥσπερ ἡγάπα.
- Δομνίκαν ὀγδοάτη πότμου λάβε νύξ ἐρεβεννή.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου.

Στίχοι

- Σὺν δάκρυσιν σπείραντι τῷ Γεωργίῳ,
- Καιρὸς θερίζειν ἐστὶ σὺν εὐθυμία.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰουλιανοῦ καὶ Βασιλίσσης καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς Κελσίου καὶ Ἀντωνίου.

Στίχοι

- Ἰουλιανῷ πολλὰ καὶ Βασιλίσση,
- Ἐπαθλακεῖνται, κειμένοις ἐκ τοῦ ξίφους.
- Τέμνει κεφαλὴν τὸ ξίφος τὴν Κελσίου,
- Καὶ σὺν κεφαλῇ τῇ δὲ τὴν Ἀντωνίου.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Καρτερίου.

Στίχοι

- Πάλαιε Καρτέριε πρὸς πύρ καὶ δόρυ,
- Τὸ καρτερόν σου πρὸς πάλας δεικνὺς δῶ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κύρου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ σεβασμῖα Μονῇ τῆς Χώρας, καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐν ἡμέρα Κυριακῇ.

Στίχοι

- Ὁ σὴν μελίζων σάρκα Κῦρος Χριστέ μου,
- Σαρκὸς διαστάς, σῶ παρίσταται θρόνῳ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, ὁ ἅγιος Ἀττικός, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ὅλην ὑπερβὰς τὴν ὕλην τοῦ σαρκίου,
- Ἦκεις ὅλος νοὺς Ἀτικὲ πρὸς τοὺς Νόας.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα ὁ ἅγιος Προφήτης Σαμέας ὁ Ἐλαμίτης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἐν γῆ τὸ μέλλον οὐκ ἔτι χρὰ Σαμέας,
- Ἄνω γὰρ οὗτος ὁ προφητικὸς τρίπους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ ἅγιος Ἀγάθων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ὡς ἡγαθύνθην Ἀγάθων τὴν Καρδίαν,
- Εἰρηνικοῦ σοῦ καὶ μόνου μνησθεὶς τέλους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων Θεοφίλου Διακόνου καὶ Ἐλαδίου λαϊκοῦ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ὁσίου

Ὡδὴ ζ'

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Οὐκ ἐνέδωκας τοῖς πόνοις πιεζόμενος, τοῖς τῆς ἀσκήσεως, σατανικοῖς λογισμοῖς, τὸν νοῦν γὰρ ἀρρέμβαστον, πρὸς τὸν δυνάμενον, σώζειν Κύριον, σὺ κεκτημένος ἅπασαν, προσβολὴν ἀπετινάξω.

Χαμενίαις ἀγρυπνίαις καὶ νηστείαις σου, πάντα ἐνέκρωσας, μέλη σου τὰ ἐπὶ γῆς, καὶ νῦν τὴν ἀκήρατον, καὶ ἄπονον βιοτήν, ζῆς Μακάριε, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν ὑμνούντων σὲ σὺν πόθῳ.

Τοῦ αἰεὶ ὄντος τὸν τάφον ἐπεθύμησας, ἄκρως θεάσασθαι, καὶ προσκυνῆσαι Σοφέ, κὰν τούτῳ γενόμενος, ἔκρινας ὄσιον, δι' ἀσκήσεως, συννεκρωθῆναι Ὅσιε, τῷ δι' οἶκτον νεκρωθέντι.

Θεοτοκίον

Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴ κτίσει οἱ τὸν Κτίστην σε, γνόντες κυήσασαν, ἀλλὰ Θεὸν ἀληθῆ, ἐκ σοῦ τὸν ἐκλάμψαντα, Λόγον γινώσκοντες, Κόρη κράζουσιν. Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Ὁσίας

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Ὁ νοῦς σου ταῖς νεύσει ταῖς πρὸς τὸ θεῖον, Θεοῦμενος πάντοτε, φωτοειδῆς γεγένηται, ἐντεῦθεν ἐξέκλινας, τὸ δυσμενὲς τῆς σαρκός, μέλπουσα θεόσοφε. Ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Μυστήρια θεῖα σοὶ ἀποκαλύπτει, Θεὸς ὑπερούσιος, ἐν σοὶ ἀναπαυσάμενος, ὄρᾳς γὰρ φοιτήσαντα ἅγιον Ἄγγελον, καὶ καθαγιάσαντα Σεμνή, τὴν τῶν ὑδάτων φύσιν ἐν Πνεύματι.

Ναὸς θεοῦ Πνεύματος γεγεννημένη, ναὸν πρὸς τὸν Ἅγιον, ὑπάρχουσα ἀκήκοας, φωνῆς διδασκούσης σε θεῖα Μυστήρια, καὶ τὴν ἐκ τοῦ σώματος, Σεμνή ἀποδημίαν τοῦ Βασιλεύοντος.

Θεοτοκίον

Ἴσχύς μου καὶ ὑμνησις καὶ σωτηρία, ὑπάρχει ὁ Κύριος, ὁ σὲ Μητέρα πάναγον, καὶ Νύμφην ἀνύμφευτον προεκλεξάμενος, ὃν ὑπὲρ τῶν δούλων σου αἰεὶ, μὴ διαλίπης πρεσβεῦειν Ἄχραντε.

Τοῦ Ὁσίου

Ὡδὴ η'

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὅλωσ νυσταγμὸν τοῖς σοῖς βλεφάροις, οὐδ' ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου Πάτερ ἔδωκας, ἕως ἐπιτήδειον καὶ ὠραῖον Ὅσιε, σαυτὸν εἰργάσω σκῆνωμα, τοῦ Παντοκράτορος, ὃν ἅπαντα ὑμνοῦσι τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐρηκας ἀνάπαυσιν τῶν πόνων, Παμμάρκα τῶν ἀμετρήτων τὸν Παράδεισον, ὃν πὲρ προητοίμασε, τοῖς αὐτὸν ποθήσασιν, ἀπὸ ψυχῆς ὁ Κύριος, κοινὸν βασιλείον, κραυγάζουσιν ἀπαύστως. Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐρεν ἡ μονὴ τοῦ Χοζεβὰ σε, κανόνα καὶ ἀκριβέστατον παράδειγμα, ἅπαν μετερχόμενον, ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Ὁσίων καύχημα, σοφὴ Γεώργιε, διὸ βεβιωκότες ἐνθέως, μετὰ σοῦ σκιρτῶσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἦρθη ὁ ἀπλοῦς τῆ θεῖα φύσει, ἐκ σοῦ Θεομήτορ ὄντως σύνθετος, ἔλεος δι' ἄφατον, τῆ αὐτοῦ θεότητι, σάρκα τὴν ἐξ αἱμάτων σου ὑποστησάμενος, διὸ σὲ Θεοτόκον εἰδότες ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ὁσίας

Τὸν ἐν καμίνῳ

Κεκοσμημένη ἀρεταῖς, καὶ θαυμάτων κροσσωτοῖς πεποικιλμένη, πρὸς ὠραῖον νυμφῶνα, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, Δομνίκα ἀνέδραμες ψάλλουσα, καὶ ὑπερυψοῦσα, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀκολουθήσασα Χριστῷ, ὡς ποιμένι καθαρῷ ἀμνάς Τιμία, πρὸς Οὐράνιον μάνδραν, τῶν ἐπισήμων ἐν ᾧ, προβάτων συναυλία πέφυκεν, ἐν ἀγαλλιάσει, ἐσκήνωσας Ἁγία.

Νεύσει Θεοῦ πανουργική, τὴν ἀπόθεσιν τοῦ σοῦ μαθοῦσα σκῆνους, χαριστήριον αἶνον, καθαρωτάτη ψυχῆ, τῷ πάντων Αἰτίῳ προσέφερες, οὗ τὸ σὸν εἰς χεῖρας, Σεμνὴ παρέθου πνεῦμα.

Θεοτοκίον

Οὐπερούσιος Θεός, οὐσιοῦται δι' ἡμᾶς τῶν σῶν ἐκ σπλάγγνων, τὴν φθαρεῖσαν οὐσίαν, ἀνακαινίσαι ζητῶν, δι' οἶκτον Παρθένε καὶ ἔλεον, ὁ δεδοξασμένος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰμὸς

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Ὁσίου

Ὡδὴ θ'

«Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζετω δέ, ἀύλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν Ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, θεοτόκε Ἁγνὴ ἀειπάρθενε».

Ἄπασαν τρυφήν, τοῦ βίου κατέπτυσας, Πάτερ θεσπέσιε, διὰ τὴν οὐράνιον, τρυφήν καὶ δόξαν, σκληραγωγία γάρ, σὺ τῶν παθῶν ἐσπούδασας, σβέσαι τὴν κάμινον, καὶ πολλοῖς σου, δάκρυσι Γεώργιε, Μοναζόντων σεμνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Νῦν ὡς ἀληθῶς, Θεοῦ κατενώπιον, ἴστασαι Πάνσοφε, ᾧ πὲρ δι' ἀσκήσεως, οἰκειωθῆναι πρότερον ἔσπευσας, καὶ τῶν αὐτοῦ ἐμφάσεων, κατατρυφᾶς ἐμφανῶς, ὅθεν πᾶσι, δίδου τοῖς τιμώσί σε, φωτισμὸν καὶ τῶν θείων τὴν μέθεξιν.

Ἦρθης πρὸς τὸ φῶς, τὸ ἄδυτον Ἐνδοξε, σκότους τοῦ βίου ῥυσθεῖς, καὶ τῷ παντοκράτορι, καὶ τρισηλίῳ Φωτὶ παρίστασαι, μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, καὶ τῆς ἐκεῖθεν τρυφᾶς, πεμπομένης, λάμπεως Μακάριε, καὶ ἡμᾶς φρυκτωρεῖς τοὺς ὑμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Ὅλον μὲ Θεός, Θεῶσαι βουλόμενος, ὅλος ἐνούταί σοί, καὶ τὸ ἀκατάληπτον, καινοτομεῖται πᾶσι

Μυστήριον, τίκτεις Παρθένος ἄφθορος, καὶ σὰρξ ὄραται Θεός, ὄν τιμῶντες, σὲ νὺν μακαρίζομεν, Μαριάμ ὡς αὐτὴ προεφήτευσας.

Τῆς Ὁσίας

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον

Ἰερώταται χορεῖαι, τὴ σεπτὴ σου κοιμήσει, ἐξάρχουσαι τῆς θείας σου ψυχῆς, τοῖς καθορῶσιν ἐφάνησαν, Ἰεραῖς μελωδίαις, εἰς τόπον ὁδηγούσαί σε σκηνῆς θαυμαστής, ἔνθα ἦχος, ἑορταζόντων Ἐνδοξε.

Ὡς τῆς ἀμπέλου σὺ θεῖον, εὐφορώτατον κλῆμα, φανεῖσα κατανύξεως ἡμῖν, θεῖους ἐξήνησας βότρυας, ἀναβλύζοντας οἶνον, ἰάσεων Δομνίκα τῶν ψυχῶν, καὶ καρδίας τῶν πίστει, Τιμώντων σὲ εὐφραίνοντας.

Σωματικῶν παθημάτων, ψυχικῶν τε κηλίδων, καὶ πάσης τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβουλῆς, ρύσαι ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς τὴ σκέπη σου πόθω προσφεύγοντας Δομνίκα καὶ τὴν σὴν, Ἑορτὴν ἐκτελοῦντας, τὴν θεῖαν καὶ σεβάσιμον.

Ἥλιακὴν ὡς ἀκτῖνα καταυγάζουσαν πάντας, ὡς νύμφην τοῦ Χριστοῦ περικαλή, καὶ ὡς Τρυγόνα φιλόσεμον, ὡς Ἐλαιάν ὡς Κέδρον, ὡς οὖσαν ἐκλεκτὴν Περιστεράν, εὐφημούμεν σε πάντες, Δομνίκα κυριώνυμε.

Θεοτοκίον

Φεῖσαί μου Κύριε φεῖσαι, ὅταν μέλλης με κρίναι, καὶ μὴ καταδικάσης με εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, δυσωπεῖ σὲ Παρθένος, ἢ σὲ κυοφορήσασα Χριστέ, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, καὶ τῶν Ὁσίων τάγματα.

Ὁ Εἰμὸς

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία, ἤκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ὁσίας

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Τῶν γηϊνῶν καὶ φθαρτῶν, καταφρονήσασα Σεμνή, τῷ διαπύρῳ πρὸς Χριστόν, ζήλω σου τῶν ἐν οὐρανοῖς, ἀφθάρτων ἐπεθύμησας, Χριστὸς ὅθεν σὲ στέφει, ἀφθάρτοις ἐν στέμμασι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Ἐπεφάνη ὁ Σωτὴρ, ἡ χάρις ἢ ἀλήθεια, ἐν ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, καὶ τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιά, καθεύδοντας ἐφώτισε, καὶ γὰρ ἦλθεν ἐφάνη, τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος β'

Οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ

Μέγα καὶ φοβερόν, μυστήριον τελεῖται! Δεσπότης γὰρ τῶν ὄλων, βροτῶν εἰς ρύσιν πάντων, χειρὶ δούλου βαπτίζεται.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω.

Ἄνωθεν ὁ Πατήρ, ἐβόα. Οὗτος ἔστιν, Υἱὸς ἀγαπητός μου, ὁ ἐν ρεῖθροις Ἰορδάνου, σαρκὶ νὺν βαπτιζόμενος.

Στίχ. Τί σοὶ ἐστὶ θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καὶ σοὶ Ἰοράνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Τάξεις Ἀγγελικαί, ἰδοῦσαι τὸν Δεσπότην, ὁμοιωθέντα δούλοις, καὶ ρεῖθροις βαπτισθέντα, ὕμνοῦσαι ἐξεπλήττοντο.

Δόξα... Καὶ νὺν... ὁμοιον

Ἦλθεν ὁ φωτισμός, ἡ λύτρωσις ἐφάνη, ἐν Ἰορδάνῃ, δεῦτε, συνέλθωμεν ῥυφθῆναι, φαιδρῶς συνεορτάζοντες.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.